

عنوان مقاله:

رابطه اثربخشی تدریس اساتید با خود کارآمدی پژوهشی و یادگیری خودراهبر دانشجویان

محل انتشار:

دوفصلنامه پژوهشهای آموزش و یادگیری، دوره 13، شماره 2 (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسنده:

محمدرضا فریدی - دانشجوی دکتری مدیریت آموزشی دانشگاه ارومیه

خلاصه مقاله:

امروز لازمه موفقیت در عرصه یادگیری های دانشگاهی و سازمانی، به روز بودن دانش و مهارت و خودراهبر بودن فراگیران است و یادگیری خود راهبر به عنوان موضوعی کلیدی در نظام های آموزش عالی، توجه را به سوی خود معطوف نموده است. یادگیری خود راهبری که برگرفته از آموزش بزرگسالان است، تحت تاثیر متغیرهای دیگری نیز قرار گرفته و با آنها در ارتباط است که اثربخشی تدریس اساتید و خود کارآمدی پژوهشی از جمله آنها می باشد. بر این اساس، پژوهش حاضر با هدف بررسی روابط اثربخشی تدریس اساتید با خود کارآمدی پژوهشی و یادگیری خود راهبر در دانشجویان انجام شد. روش پژوهش، توصیفی-همبستگی بود. جامعه آماری پژوهش، کلیه دانشجویان دانشگاه ارومیه در سال تحصیلی 94-1393 بودند (6500 نفر) که با استناد به جدول مورگان و با استفاده از روش نمونه گیری طبقه ای نسبتی، 293 نفر به عنوان نمونه انتخاب شدند. ابزارهای پژوهش سه پرسش نامه استاندارد اثربخشی تدریس (صفری، 1390)، خود کارآمدی پژوهشی (بیشک و همکاران، 1996) و یادگیری خود راهبر (فیشر و کینگ، 2010) بودند که روایی و پایایی آنها بررسی و تایید شد. جهت تجزیه و تحلیل داده ها نیز از مدل یابی معادلات ساختاری استفاده شد. یافته ها حاکی از آن بودند که اثربخشی تدریس اساتید با خود کارآمدی پژوهشی و یادگیری خود راهبر رابطه مثبت و معنی دار دارد. همچنین خود کارآمدی پژوهشی در رابطه بین اثربخشی تدریس اساتید و یادگیری خود راهبر، نقش میانجی را ایفا می کند.

کلمات کلیدی:

اثربخشی تدریس، خود کارآمدی پژوهشی، یادگیری خودراهبر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/722593>

